

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Jöjjetek, és lássátok meg!

*Jézus Krisztus egyháza mindig is misszionáriusi
egyház volt és lesz.*

Üzenetemet kimondottan azokhoz intézem, akik nem tagjai Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának. Egy olyan alapvető kérdésről fogok szólni, amely talán sokatokban felmerült már: „Miért égnék a vágytól az utolsó napi szentek, hogy elmeséljék, miben hisznek, és tanítsanak az egyházukról?”

Imádkozom azért, hogy az Úr Lelke segítsen nekem érthetően elmondani, nektek pedig tisztán érteni válaszomat e fontos kérdésre.

Isteni megbízatás

Jézus Krisztus elkötelezett tanítványai mindig is bátor misszionáriusok voltak és lesznek. A misszionárius Krisztus követője, aki bizonyosságot tesz arról, hogy Ő a Megváltó, és hirdeti evangéliuma igazságait.

Jézus Krisztus egyháza mindig is misszionáriusi egyház volt és lesz. A Szabadító egyházának tagjai felvállalták azt a szent kötelességet, hogy segítenek eleget tenni az Úrtól az apostolainak adott isteni megbízatásnak, amint azt az Újszövetségben olvashatjuk:

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket,

megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Máté 28:19–20)

Az utolsó napi szentek komolyan veszik ezt a felelősséget, hogy minden nemzet minden tagját tanítani kell az Úr Jézus Krisztusról és az Ő visszaállított evangéliumáról. Hisszük, hogy ugyanazt az egyházat, amelyet a

Szabadító megalapított az ősi időkben, Ő visszaállította a földre az utolsó napokban. Evangéliumának tana, tantételei, papsági felhatalmazása, szertartásai és szövetségei mind megtalálhatók egyházában ma.

Amikor arra kérünk benneteket, hogy jöjjetek el velünk istentiszteletre, vagy tanuljatok a teljes idejű misszionáriusokkal, akkor nem egy terméket akarunk eladni. Az egyház tagjaiként nem kapunk díjat vagy bónuszpontokat valamiféle mennyei versengésben. Nem pusztán az egyház számszerű méretét igyekszünk növelni. És ami a legfontosabb: nem próbáljuk meg rátok erőltetni, hogy higgyetek abban, amiben mi. Megkérünk titeket, hogy hallgassátok meg Jézus Krisztus evangéliumának visszaállított igazságait, hogy tanulmányozhassatok, elmélkedhessetek, imádkozhassatok, és saját magatok is megtudhassátok, hogy amit megosztunk veletek, igaz-e.

Néhányan közületek talán azt válaszolják erre, hogy „de én már hiszek Jézusban és követem a tanításait”, vagy „nem vagyok biztos benne, hogy Isten létezik”. A hozzátok intézett felhívásainkkal nem lekicsinyelni kívánjuk már meglévő vallási hagyományaitokat vagy élettapasztalatotokat. Hozzátok magatokkal mindazt, amiről tudjátok, hogy igaz, jó és dicséretre méltó – és tegyétek próbára az üzenetünket! Csakúgy, ahogyan Jézus arra kérte két tanítványát, hogy „jöjjetek és lássátok meg” (János 1:40), így hívunk benneteket mi is, hogy jöjjetek, és lássátok meg, vajon Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma kitágítja és gazdagítja-e mindazt, amit már igaznak hisztek.

Valóban komoly felelősséget érzünk az iránt, hogy ezt az üzenetet eljuttassuk minden nemzethez, nemzetséghez, nyelvhez és néphez. Pontosan ezt tesszük a több mint 88 000 misszionáriusból álló sereggel,

akik több mint 150 független államban munkálkodnak szerte a világon. Ezek a figyelemre méltó férfiak és nők segítenek egyházunk tagjainak betölteni azt az Istentől kapott egyéni felelősséget, amely mindnyájunknak megadatott Jézus Krisztus örök evangéliumának hirdetését illetően (lásd T&Sz 68:1).

Több mint lelki kötelesség

Buzgóságunk eme üzenet megosztásában nem csupán lelki kötelességtudatból fakad. Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma megosztásának vágya inkább azt tükrözi, hogy milyen fontosak számunkra ezek az igazságok. Úgy gondolom, talán azzal tudom a legjobban illusztrálni, miért is törekszünk annyira elmagyarázni másoknak a hitelveinket, ha elmesélek egy élményt, amelyben feleségemnek és nekem két fiunkkal volt részünk évekkkel ezelőtt.

Egy este Susan és én az otthonunk egyik ablakában állva figyeltük az udvaron játszó két kisfiunkat. Kalandjaik során a kisebbik fiú könnyű sérülést szerzett egy kisebb balesetben. Rögtön láttuk, hogy nem esett komolyabb baja, így úgy határoztunk, nem szaladunk ki segítséget nyújtani. Szerettük volna látni, vajon a testvéri szeretetről

oly gyakorta szóló családi beszélgetések gyökeret vertek-e a szívükben. Ami ezután történt, egyszerre volt érdekes és tanulságos.

Az idősebb fivér vigasztalta és óvatosan besegítette öccsét a házba. Susannel a konyha közelébe húzódtunk, hogy láthassuk, mi következik, és készen álltunk azonnal közbeavatkozni, ha esetleg további sérülés vagy súlyosabb baleset lenne kilátásban.

A báty odavonszolt egy széket a mosogatóhoz. Felmászott rá, felsegítette az öccsét is, megnyitotta a csapot, és jókora mennyiségű mosogatószert öntött kisöccse lehorzsolts karjára. Minden tőle telhetőt megtett, hogy gyengéden lemossa a piszkot. Öccse reakcióját erre az eljárásra a legjobban a szentírások nyelvezete írja le: „és lesz okuk rá, hogy jajgassanak és sírjanak, és üvöltsenek és csikorgassák a fogaikat” (Móziás 16:2). De még mennyire jajgatott az a szegény kisfiú!

A seb lemosása után karját óvatosan szárazra törölték. Idővel a visítozás is abbamaradt. Az idősebb testvér ekkor felmászott a konyhapultra, kinyitotta az egyik szekrényt, és kivett egy épp hogy megkezdett tubus gyógykrémet. Bár öccse horzsolásai nem voltak se súlyosak, se kiterjedtek, a báty szinte az összes krémet rákente

a sérült karra. A visítozás nem kezdődött újra, mivel a kistestvér szemmel láthatóan sokkal jobban élvezte a kenőcs nyújtotta nyugtató hatást, mint a mosogatószer tisztító hatását.

A nagyobbik testvér ekkor újra kinyitotta a szekrényt, ahol a krémet találta, és elővett egy bontatlan doboz steril kötszert. Kinyitotta a dobozt, és fivére egész alkarját bepólyálta – a csuklójától kezdve egészen a könyökéig. Az ily módon kezelt vészhelyzet után, és miután mindent szappanbuborék, krém és kötszer borított a konyhában, a két kisfiú mosolygós, boldog arccal leugrott a székről.

Ami ezután történt, igencsak fontos. A sérült testvér felszedte a maradék kötszert, fogta a szinte teljesen kiürült krémes tubust, és megint kiment. Megkereste a barátait, és elkezdte bekrémezni és bekötözni a karjukat. Susan és én is megdöbbsztünk, amikor láttuk reakciójának őszinteségét, lelkesedését és gyorsaságát.

Miért tette ez a kisfiú azt, amit tett? Figyeljétek meg, hogy azon nyomban ösztönösen át akarta adni barátainak ugyanazt, ami segített neki, amikor megsérült. Nem kellett cselekvésre ösztökélni, kérni, sürgetni vagy noszogatni. A megosztásra való vágya természetes következménye

volt egy igen hasznos és jó személyes élményének.

Mi, felnőttek is sokszor pontosan így teszünk, amikor gyógymódot találunk egy minket régóta sanyargató fájdalom enyhítésére, vagy tanácsot kapunk, amely képessé tesz arra, hogy bátran nézzünk szembe a kihívásokkal és türelmesen a tanácstalansággal. Egyáltalán nem szokatlan, ha az ember meg akarja osztani másokkal azt, ami sokat jelent számára vagy ami segített neki.

Ugyanez megfigyelhető a nagy lelki jelentőséggel és következményekkel bíró kérdésekben is. Például a Mormon könyve címet viselő szentíráskötet kiemel egy álmot, amelyben egy ősi prófétának és vezetőnek, Lehinek volt része. Lehi álmának középpontjában az élet fája áll – amely Isten szeretetét jelképezi, amely „minden dolognál kívánatosabb... és a legörömtelibb a lélek számára” (1 Nefi 11:22–23; lásd még 1 Nefi 8:12, 15).

Lehi e szavakat használta:

„És lőn, hogy odamentem és ettem annak gyümölcséből, és láttam, hogy az a legédesebb, felülmúlva mindazt, amit addig valaha is megízleltem. Igen, és láttam, hogy annak gyümölcse fehér, meghaladva mindazt a fehérséget, amit azelőtt valaha is láttam.

És ahogy annak gyümölcséből ettem, az lelkemet rendkívül nagy örömmel töltötte el, kezdtem tehát azt kívánni, hogy a családom is vegyen belőle” (1 Nefi 8:11–12; kiemelés hozzáadva).

Istennek a gyermekei iránt érzett szeretete legnagyobb megnyilvánulása az Úr Jézus Krisztus halandó szolgálata, engesztelő áldozata és feláldozása. A fa gyümölcse a Szabadító engesztelésének áldásait jelképezheti.

Miután Lehi vett a fa gyümölcséből és rendkívül nagy örömet tapasztalt meg, azonnali reakciója az volt, hogy

még inkább vágyott azt megosztani a családjával és szolgálni őket. Így Krisztushoz fordulva egyúttal mások felé is fordult a szeretetével és a szolgálatával.

A Mormon könyve egy másik fontos jelenete arról szól, hogy mi történt egy Énós nevű férfival, miután Isten meghallotta és megválaszolta buzgó esdeklését.

Ezt mondta:

„...lelkem éhezett; és letérdeltem Alkotóm előtt, és erős imával és könyörgéssel fohászkodtam hozzá a saját lelkemért; és egész nap fohászkodtam hozzá; igen, és amikor eljött az éjszaka, még mindig magasra emeltem a hangom, hogy az elérte a mennyeket.

És egy hang szólt hozzám, mondván: Énós, bűneid megbocsáttattak neked, és áldott leszel.

És én, Énós tudtam, hogy Isten nem hazudhat; bűnöm tehát el lett törölve.

És ezt kérdeztem: Uram, hogyan történik ez?

És ő így szólt hozzám: Hited miatt Krisztusban, akit még soha ezelőtt nem hallottál, se nem láttál. ...indulj tehát, hited éppé tett téged.

Most lőn, hogy *amikor e szavakat hallottam, kezdtem vágyat érezni testvéreim, a nefiták jóléte iránt; teljes lelkemet kiöntöttem tehát értük Istennek*” (Énós 1:4–9; kiemelés hozzáadva).

Amikor Énós „szív[e] minden szándékával” (2 Nefi 31:13) Istenhez fordult, azzal együtt a családjá, barátai és ismerősei jóléte feletti aggodalma is növekedett.

Azt a maradandó tanulságot vonhatjuk le e két eseményből, hogy milyen fontos saját életünkben megtapasztalni Jézus Krisztus engesztelésének áldásait, amely előfeltétele annak a szívből jövő és őszinte szolgálatnak, amely messze túlmutat a megszokásból végzett szolgálaton. Akárcsak Lehi, Énós és a kisfiam az iménti történetben, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként mi is megtapasztaltuk a lelki bizonytalanságot és bűnt kísérő gyötrelmet. De megtapasztaltuk azt a megtisztulást, nyugodt lelkiismeretet, lelki gyógyulást, megújulást és útmutatást is, amely csakis a Szabadító evangéliuma tantételeinek megismerése és követése révén nyerhető el.

Jézus Krisztus engesztelése biztosítja a megtisztuláshoz szükséges tisztító hatást, a lelki sebek begyógyításához és a bűntudat eltörléséhez szükséges nyugtató balzsamot, valamint a védelmet, amely lehetővé teszi számunkra, hogy hithűek maradjunk jobban, rosszban egyaránt.

Létezik abszolút igazság

Nektek, családtagoknak és barátoknak, akik nem vagytok tagjai Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának, megpróbáltam elmagyarázni annak alapvető okait, hogy miért vagyunk misszionáriusok.

Létezik abszolút igazság egy olyan világban, amely egyre inkább elveti és semmibe veszi az abszolútumokat. Egy eljövendő napon „minden térd meghajol... és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére” (Filippibeliek 2:10–11). Jézus a Krisztus teljes mértékben az Örökkévaló Atya Egyszülött Fia. Egyházának tagjaiként tanúságunkat tesszük arról, hogy Ő él, és hogy egyháza visszaállítatott a maga teljességében ezekben az utolsó napokban.

Hozzátok intézett felhívásaink, hogy ismerjétek meg és tegyétek próbára az üzenetünket, abból a pozitív hatásból fakadnak, amelyet Jézus Krisztus evangéliuma gyakorol az életünkben. Néha talán félszegek vagy kapkodók vagy akár hajthatatlanok vagyunk a próbálkozásainkban, de csupán arra vágyunk, hogy megosszuk veletek azokat az igazságokat, amelyeket mi a legnagyobb becsben tartunk.

Az Úr apostolainak egyikeként és lelkem minden erejével tanúbizonyosságot teszek az Ő isteni voltáról és valóságáról. És arra kérek benneteket, hogy „jőjjetek és lássátok meg” (János 1:40). Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

Thomas S. Monson elnök

Míg újra találkozunk

Gondoljuk át mindannyian a hallott igazságokat, és ezek segítsenek nekünk még hősiesebb tanítványokká válni.

Testvéreim, két pompás napon át hallgathattunk sugalmazott üzeneteket. Szívünket megérintette, hitünket pedig megerősítette a konferencia ülésein tapasztalt lelkiség. E konferencia befejeztével köszönjük meg Mennyei Atyánknak, hogy mily sok áldást ad nekünk.

Felemelt és inspirált bennünket az ülések alatt elhangzott csodálatos zene. Az imák közelebb vittek minket a mennyhez.

Hadd fejezzem ki az egész egyház nevében szívből jövő köszönetemet azoknak a fivéreknek, akiket ezen a konferencián mentettük fel. Hiányozni fognak. Nagyon sok mindennel hozzájárultak az Úr munkájához, és ez még nemzedékeken át érződni fog.

Térjünk haza annak elhatározásával a szívünkben, hogy egy kicsit jobb életet élünk majd, mint eddig. Legyünk egy kicsit kedvesebbek és figyelmesebbek. Nyújtsunk segítő

